

STAATSCOURANT

Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.

Nr. 11268

21 april 2015

Rehabilitatieverzoek ex art. 206 Fw

Rechtbank Gelderland
Locatie Zutphen
Postbus 9008
7200 GJ ZUTPHEN

Amsterdam, 31 maart 2015

Edelachtbaar college,

Uw rechtbank heeft op 27 april 2007 het faillissement uitgesproken over de *Stichting Garantie- en Waarborgfonds Nederland* (de "**Stichting**") (Faillissementsnummer F06/07/115). Aan het faillissement is per 23 december 2014 een einde gekomen vanwege het verbindend worden van de slotuitdelingslijst ex art. 193 Fw.

De Stichting, mijn cliënt, heeft het faillissement en de gang van zaken die daarmee gepaard ging als bijzonder onrechtvaardig ervaren en daar in het verleden meerdere malen aandacht voor gevraagd. Nu het faillissement ten einde is gekomen, is een rehabilitatieverzoek ex art. 206 Fw op zijn plaats. Feiten en omstandigheden die zulks in de weg zouden kunnen staan, zijn er naar mening van de Stichting niet.

Op grond van het bovenstaande, dient de Stichting thans formeel een rehabilitatieverzoek in ex art. 206 Fw bij uw rechtbank.

Aan dat verzoek ligt de constatering ten grondslag dat (i) het faillissement geen schuldeisers heeft gekend, (ii) zulks middels een accountantsverklaring d.d. 25 juli 2008 is vastgesteld en ter kennis van de curator en de rechter-commissaris is gebracht, (iii) in de verificatievergadering(en) van d.d. 27 september 2011 (na schorsing aangehouden en voortgezet op 4 en 11 oktober 2011) moest worden geconcludeerd dat er inderdaad geen schuldeisers waren in wiens belang de curator de, door de rechtbank aan hem opgedragen werkzaamheden, zou moeten verrichten, (iv) hetgeen ook blijkt uit de slotuitdelingslijst, zoals ingediend bij uw rechtbank door curator mr. R.F. Feenstra.

Het ontbreken van crediteuren in dit faillissement leidt tot de constatering dat er nimmer sprake kan zijn geweest van *'een toestand dat de Stichting heeft opgehouden te betalen'* in de zin van art. 1 Fw, waardoor de Stichting derhalve nimmer *'insolvent'* is geweest.

Daarbij is van belang op te merken dat het bij gebreke van schuldeisers in de verificatievergadering uiteraard onmogelijk is om hen een akkoord aan te bieden. Rechtsgevolgen voortvloeiende uit de plaatsgevonden verificatievergadering(en) – die bij een behoorlijk beheer van de boedel niet gehouden had mogen worden – kunnen c.q. mogen naar de mening van de Stichting niet worden verlegd naar de Stichting.

Het is die omstandigheid die de Stichting noodzaakt tegen de stelling – zoals in het verleden door de rechtercommissaris werd ingenomen – dat het die verificatievergadering(en) is (zijn) geweest die homologatie heeft belemmerd, te ageren. Het gevolg van deze stelling is dat de rechtercommissaris van mening is dat daardoor vereffening en ontbinding bij de Stichting is ingetreden, waardoor de Stichting is opgehouden te bestaan en andere oplossingen niet meer mogelijk zouden zijn. Die stelling is gezien de feitelijke gang van zaken, volgens de Stichting onhoudbaar.

Nu de plaatsgevonden verificatievergadering(en) in de visie van de Stichting niet gehouden had(den) mogen worden, daar is vastgesteld dat er geen erkende schuldeisers bestonden, meent de Stichting dat aansluiting zou moeten worden gezocht bij een pragmatische oplossing. Die oplossing houdt in dat bij het niet bestaan van (erkende) schuldeisers, hetgeen tot de stelling noopt dat alle schulden kennelijk zijn voldaan, er de facto sprake is van homologatie van een akkoord met geverifieerde, maar weliswaar niet bestaande (erkende) schuldeisers, althans dat er van een verificatie geen sprake kan zijn. In beide omstandigheden kan vervolgens ook van vereffening geen sprake zijn. De taak van de curator ex art. 23 Fw is derhalve van rechtswege geëindigd. Ontbinding van de Stichting kan in die situatie niet aan de orde zijn, zodat de gevolgtrekking moet zijn dat de Stichting verder kan op de wijze die zij al die jaren voor ogen heeft gehad.

Het feit dat er geen erkende schuldeisers bekend zijn staat het rehabilitatieverzoek niet in de weg. Doel

en strekking van de rehabilitatieregeling is immers *'het voldoen van de erkende schuldeisers ten genoegen van elk hunner'*. Nu er in de gegeven omstandigheden geen erkende schuldeisers bekend zijn, is dat doel an sich al bereikt. Er resteren immers geen afdwingbare vorderingen. Daarbij geldt dat het bewijs dat bij het verzoek overlegd dient te worden waaruit blijkt dat de erkende schuldeisers ten genoegen van elk van hen zijn voldaan, uitsluitend geldt voor erkende schuldeisers, en niet ten opzichte van hen die in het faillissement niet zijn opgekomen. Bovendien is het faillissement beëindigd op grond van art. 193 Fw. De Stichting is derhalve bevoegd om een verzoek in te dienen ex art. 206 Fw.

Op grond van het bovenstaande, is het verzoek conform doel en strekking van de rehabilitatieregeling. Daarbij komt nog dat de rehabilitatie geen rechtsgevolgen kent. In het licht van die omstandigheden, is de Stichting van mening dat er geen bezwaren bestaan om het verzoek als ontvankelijk te kwalificeren.

De Stichting heeft er een aanzienlijk belang bij om – nu het faillissement is geëindigd – de werkzaamheden te kunnen hervatten. Rehabilitatie en de hieraan verbonden openbare kennisgeving dat *'er bij de Stichting sprake is van voorzetting van het bedrijf'* zal de zakenrelaties, bouwbedrijven, aannemers e.d. goed doen.

De Stichting verzoekt uw rechtbank derhalve vriendelijk het verzoek tot rehabilitatie als ontvankelijk aan te merken en toe te wijzen, en in uw vonnis aansluiting te zoeken bij hetgeen onder (i), (ii), (iii) en (iv) is opgemerkt, teneinde duidelijkheid te scheppen voor een ieder en te bepalen dat de Stichting nimmer is opgehouden te bestaan, aangezien zij nimmer *'insolvent'* in de zin van art. 173 Fw is geweest. De Stichting verzoekt uw rechtbank derhalve voorts, voor zover rechtens mogelijk, te bepalen dat de Stichting niet insolvent is geraakt, niet vereffend heeft kunnen worden en derhalve niet is ontbonden of opgehouden te bestaan.

Hoogachtend,

C.M. Reijnen
Advocaat